

Kristián Lazarčík, 18 rokov, Horné Otrokovce

Prozaická na dážd'

Lúbiš ho.

A vieš to.

Možno aj to, že ich v skutočnosti ľúbiš oboch.

Aj keď vieš, že nič nefunguje v systémoch, ako na baterkách. Alebo na liekoch.

Len v synchronizáciách sa strieda predtucha slnka, s príchodom jari.

* * *

Cucfleky nad svetrom dnes vystavujem svetu. Vlasy sťahujem do copu. Chcem byť slušnejšia. Chcem byť milšia. Morálnejšia.

Chcem mať disciplínu. Nie len v tvorbe, ale aj vo svojom správaní. Hlavne pred tebou, aj keby som sa na véckach mala zasa zosypať. Na to kašľať. Tie kachle sú chladnejšie než ty, pravda. Ale aspoň čušia.

* * *

Vyskočil do okna, aby ho otvoril. Smial sa.

- Nespadni! – zľakla sa.

- A ja čo? – vypleštil oči.

Ona nimi prevrátila a stíchla. Tak sa otočil a stíchol tiež. Prišlo jej to ľúto, tak aspoň dodala:

- A ty si dávaj pozor tiež.

* * *

Nahá sedím pred triedou výtvarníkov, a prihováram sa nedošúpanej mandarínke, usychajúcej na parapete ateliéru. Dážď bubnuje na okná, mne chlad na bradavky a mandarínka schne, vraj len tak, kamsi do prázdnoty.

V skutočnosti ma však ona až tak nezaujíma. Veď prázdnota je fuč, stačí sa len zamilovať, do čokoľvek, blbnúť predsa nie je nič náročné. A ja som dnes múzou, chabou, ako moje mandarínkové rozptýlenie.

Objímaš inú. Privoniavaš k jej pokožke, akoby bola moja, no necítiš ma v nej. Dokonca ani keď ju ochutnáš.

* * *

„Chcem len a len teba. Nikoho iného, nič viac a nič menej. Len. Teba.“

Ona sklonila hlavu, vlasy jej spadli do tváre, zakryli jej úsmev.

** * **

14:25 a koruna stromu sa hrá na svetelnú mušku, za bieleho dňa. Mrví si slnko medzi listami.

- Tak sa robí blik, však? – spýtam sa, radšej len (detskou) myšlienkou.

Svieti a zhasína. Neodpovedá. Len si ďalej tíško šumí svoje do trávy.

- Len počúvaj. – šepľa možno, a tak ju poslúchnem. Špičkami prstov poštekľím trsy trávy. Tie sa zachvejú. Možno ony poštekľili mňa.

** * **

- *Kam odišiel?*

Nevyslovené „kto?“ ovislo z jej mihalníc.

- *On.*

Prehltajúce nadskočenie v jamke na jej krku.

- *Kam odišiel?*

Ticho.

- *Povedz mu nech sa vráti. Prosím, povedz mu nech sa vráti.*

Zasľzenie dvoch párov očí. A okna dažďom.

** * **

Počula som zapískanie. Auta.

Obzrela som sa, a zbadala som. Seba. Svoje ja. Ktorým som už len bola. A reflektory. Auta. A ešte precitnutie. Niekde na bedrách.

Tam.

Kde si ma raz
držal
ty.

Tam.

Kde zostala už len
hnijúca
pomliaždenina

a potreba
nového umelého
kľbu...

* * *

Napísala: - Chcem byť s tebou.

Odpísal: - Aj ja chcem byť s tebou, láska – a poslal bozk.

Potom už neodpísala.

* * *

Šepkanie spomienky... A stromov za oknami. Niekde v diaľke. Ako zabudnuté strapce hrozna vo vinici. Zelenej. Ako zázraky. A ešte zlatý dážď.

Ale nepochopil si.

Ja
som skutočne
chcela byť
s tebou...

Snažím sa. Stále. Byť lepšou osobou.